



## Arrest

nr. 99 562 van 21 maart 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PEPERMANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

*“U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 december 1985 te Ngongo-Bakundu. U woonde samen met uw vriendin en uw dochter in een appartement in het familiehuis te Ngongo. Op 25 april 2011 werd u door een achttal jongeren uit het dorp betrapt, toen u seksuele betrekking had met uw vriend D. (...) O.. De jongeren brachten u samen met uw vriend naar het dorp, waar u door de politie werd gearresteerd. U werd naar de cel gebracht en uw vriend D. (...) werd weggevoerd in een andere wagen. U verbleef een zevental dagen in de cel, en werd er geslagen en uitgescholden door uw celgenoten. U wist vrij te komen door het omkopen van een van de bewakers. Na uw ontsnapping uit de cel, ging u terug naar uw dorp waar u ongeveer een week verbleef. Daarop regelde uw vriend D. (...) uw vlucht uit Kameroen, en u ging op 14 mei 2011 naar Douala, waar u D. (...)”*

*terugzag, alsook de smokkelaar die u naar België bracht. Op 16 mei 2011 verliet u Kameroen per vliegtuig naar België. U kwam in België aan op 16 mei 2011 en vroeg er asiel aan op 17 mei 2011."*

## 2. Over de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Conventie van Genève en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij onder meer verzoekers homoseksuele geaardheid als ongeloofwaardig afdoet. Dit onder meer omdat verzoeker eenduidig positief zou hebben geantwoord op de vraag hoe hij zijn toekomst zag voordat hij werd betrappt, dat hij er niet lang over deed om zijn andersgeaardheid te aanvaarden, dat zijn houding niet te rijmen valt met de homofobe maatschappij waarin hij leefde, nu hij het risico nam om met zijn partner seks te hebben op een voor iedereen toegankelijke plaats en tegenover zijn vrouw H. (...) zeer openhartig te zijn over zijn homoseksuele relatie terwijl hij anderzijds stelde er steeds alles aan te hebben gedaan om zijn geaardheid te verbergen. Verder bleek verzoeker geen homoseksuele vrienden te hebben in zijn land van herkomst, niet te weten of homoseksualiteit vaak aan bod komt in de media, niet op de hoogte te zijn van organisaties die opkomen voor de rechten van homoseksuelen in Kameroen en enkel via D. (...) te hebben gehoord over een advocate die daarvoor vecht, terwijl hij deze advocate toch nooit zou hebben gecontacteerd naar aanleiding van zijn eigen problemen. Verzoekers gebrek aan informatie, zo

stelde de verwerende partij, staat in schril contrast tot de informatie die hij heeft over de homobeweging in België.

3.6. Verzoeker wijst er terecht op dat hij niet eenduidig positief is geweest over zijn homoseksuele geaardheid. Tijdens het gehoor heeft hij inderdaad gesproken over gevoelens van schaamte die hij heeft ervaren wanneer hem de vraag werd gesteld naar de aanvaarding van zijn homoseksualiteit. Zo antwoordde verzoeker, op de vraag hoe hij zijn toekomst zag vooraleer hij werd betrappt met D. (...), “positief”, maar dit moet uiteraard worden bekeken in de context waarin hij leefde in zijn land van herkomst. Hij stelde namelijk samen te leven met een jeugdvriendin, H. (...), met wie hij ook een kind had. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing omtrent deze relatie dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zo openhartig is geweest over zijn geaardheid en dat H. (...)’s reactie evenmin plausibel was. Er mag echter niet worden voorbijgegaan aan verzoekers verklaringen over deze relatie: hij verklaarde dat hij veel geld verdiende en dat dat comfortabel was voor H. (...), een jeugdvriendin, dat hij er een tijdje over deed vooraleer hij het haar vertelde, dat ze een goede verstandhouding hadden, dat hij haar in huis nam omdat zijn moeder wou dat hij een vrouw had en dat, indien H. (...) zijn geheim kon bewaren ze samen konden blijven (gehoorverslag p 22). De Raad acht het niet ondenkbaar dat verzoeker en zijn vriendin H. (...), in de homofobe maatschappij die Kameroen onbetwistbaar is, een combine zouden hebben georganiseerd waarbij de beide partijen ervoor opteerden om de relatie die, althans voor H. (...), *in tempore non suspecto* reeds een aanvang had genomen, verder te zetten. Verzoeker maakt verder ook aannemelijk dat H. (...) veel te verliezen zou hebben bij het beëindigen van de relatie, die ze was aangegaan tegen de wil van haar vader, zoals verzoeker ook verklaarde (ibid.), nu verzoeker haar oprecht correct behandelde en haar voorzag van materiële welstand enerzijds, en haar toekomst mogelijk ook zou gehypothekeerd zijn indien zij haar relatie zou hebben verbroken omwille van het feit dat haar partner homoseksueel zou zijn. Daarbij komt nog dat, waar de verwerende partij in de bestreden beslissing wijst op verzoekers verklaring dat H. (...) sceptisch zou hebben gereageerd op zijn ontboezemingen aangaande zijn geaardheid en dat dat niet aannemelijk zou zijn, maar deze verklaring moet in de juiste context worden geplaatst : verzoeker verklaarde namelijk eerst dat H. (...) hem ervan verdacht een relatie te hebben met een andere vrouw omdat hij vaak laat thuis kwam en cadeautjes meehad, en dat ze gechoqueerd was toen verzoeker haar vertelde dat hij homo was. Verder stelde hij dat zij een beetje sceptisch reageerde toen hij haar zei dat ze hun best moesten doen om zichzelf goed te houden en dat ze uiteindelijk zei: “ik heb een keuze gemaakt en ik ga ermee verder” (ibid.). Verzoekers verklaringen over de ontdekking van zijn geaardheid en de wijze waarop hij en zijn partner H. (...) besloten om hun relatie, als dekmantel voor verzoeker en als bron van materieel comfort en genegenheid voor H. (...), zijn naar het oordeel van de Raad dan ook aannemelijk.

3.7. Verzoeker kan verder ook worden bijgetreden dat het *in casu* makkelijker is om in contact te komen met homoseksuelen in een land als België, waar homoseksualiteit niet verboden is. Over zijn contacten met het milieu werd verzoeker gehoord bij de verwerende partij, en zijn verklaringen hierover komen plausibel over. Verzoeker kon aantonen dat hij naar bijeenkomsten gaat van een organisatie voor homoseksuele allochtonen en bleek op de hoogte van het feit dat homoseksuelen in België kunnen trouwen en verwees naar een koppel dat, hoewel met moeite, de toestemming had gekregen om te adopteren. Ook was hij op de hoogte van de moord die in Luik plaatsvond op een homoseksuele man. De Raad erkent dat het kunnen geven van deze informatie op zich uiteraard niet van aard is om verzoekers homoseksualiteit aannemelijk te maken, maar het gegeven dat verzoeker zich toch lijkt te bewegen binnen de homogemeenschap in België mag niet los worden gezien van zijn verklaring dat hij een seksuele relatie heeft met de heer R.P. Niettegenstaande verzoeker door de verwerende partij werd gehoord over deze relatie, en blijkens de neerslag daarvan in het gehoorverslag plausibele antwoorden kon geven over de wijze waarop ze mekaar ontmoet hebben en over de leefwereld van de heer R.P. (gehoorverslag CGVS, p 24-25), beperkt de verwerende partij zich tot de verwijzing naar de verklaring die door R.P. op papier werd gesteld -en waarin hij erkent dat hij op regelmatige basis seksuele contacten heeft met verzoeker- en concludeert zij daarover het gaat om een gesolliciteerd stuk dat verder niet kan worden aangewend ter ondersteuning van verklaringen die niet geloofwaardig zijn. Evenwel is de Raad, zoals hiervoor blijkt, van oordeel dat verzoeker zijn geaardheid wel aannemelijk heeft gemaakt en dat deze zich reeds manifesteerde in het land van herkomst. Ter zitting, en daar expliciet naar gevraagd, betwist de verwerende partij overigens niet dat verzoeker een homoseksuele relatie zou heeft met de heer R.P., die verzoeker vergezelde.

3.8. Nu de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet wordt betwist door de Raad, dient erop te worden gewezen dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie, met name het Amnesty International Report 2012, blijkt dat mannen die schuldig werden bevonden aan het onderhouden van homoseksuele relaties een gevangenisstraf riskeren tot 54 jaar. Verder blijkt echter ook dat melding wordt gemaakt van

het feit dat een aantal mannen werden gearresteerd nadat zij in de val waren gelokt door leden van de veiligheidsdienst of agenten die zich voordeden als homoseksuele mannen op zoek naar relaties. Gezien de beknoptheid van deze passage, is de Raad van oordeel dat hij thans niet over voldoende informatie beschikt om de draagwijdte van deze wijze van actieve opsporing van homoseksuele mannen te bepalen en de gevolgen die dat –los van de geloofwaardigheid van het voorliggende asielrelaas-mogelijks zou kunnen hebben voor het beoordelen van verzoekers vervolgingsvrees. De Raad is dan ook van oordeel dat hij niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing omdat essentiële elementen ontbreken, zodat een vernietiging, zoals voorzien bij artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, zich opdringt.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 juni 2012 wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS